

Şimdi Ne Yapar Kim Bilir

— GürhanGürses · 25 Kasım 2011

Kafam dumanlı, yüreğim hicranlı, kulağım Fuat SAKA'DA... "Şimdi ne yapar kim bilir/ Hangi yerlerde dolaşır" Gözlerim ağlamaklı...

Nereye kadar sürecek bu işkence?

Sevgili, ruhum artık bu ağırlığı taşıyamıyor. Kafese kapatılmış bir vahşi hayvan gibiyim. Beni kafesin içine seni dışına koymuşlar. Etrafım demir tellerle örülü, bedenim kafese gömülü. Ne bitmez bir zamanmış içine düştüğüm? Sıkıldıkça bir çıban gibi sen büyüyorsun içimde. Fırar etmek istiyorum sana. Sana tutunmak isteği geliyor bir sarmaşığın sarıldığı duvar gibi. Uçurumun en dibindeyim, karanlığın en karanlık olduğu andayım. Hep uçta, hep önde, hep sınırdadır. Ve sen uçurum kenarındaki güzel, mutlu musun? Ve sen karanlığın en dibindeki ışık, huzurlu musun?

Sana ulaşmanın yolu neden bu kadar zor oldu? Bu çakıl taşları ayağımı kanattı, cam kırıkları yüreğime battı, dikenler ruhumu acıttı. Buna sebep ne? Aklım almıyor. İzahı yok, izanım almıyor, idrakim zayıf düştü. Neden bu hicran bana düştü?

Bataklıktaayım, sen gül bahçesinde. Yangındayım, sen sebillerde. Bu hicran mahv eyledi beni, kahreyledi beni. Eyleme beni artık, aç kapını. Yargılama beni, sevdiğimden dolayı hırpalama beni. Sensizliği anlatsam da nafîle sana. Arayı arayı bulsam izini yar, ötelere kadar gelsem yar. Lakin sen arabanı çekmişsin başka kapıya... Sen ulaşılmazlık libasını giymişsin, sen yağmur olmuşsun başıma yağmayan, sen çiçek olmuşsun bahçemde açmayan, sen insafsız bir avcı olmuşsun varlığınla beni avlayan. Bu mudur sevda? Bu mudur insaf? Hepsi sende kaldı...

Zamanın öğüten hali sensizlikte çıktı ortaya. İnsafsızlığı, din iman takmazlığı. Ruhumu ısırın dişler var sensizliğin. Ruhumu kanatan hasretler var. Yastığının başucunda gözyaşlarım var. Kocaman bir yalnızlığı soluk soluk içime çekiyorum. Ruhuma öyle bir çentik attın ki silemez kimse. Bu çentik bana seni hatırlatıyor, peki ya sen ne yapıyorsun? İmzana sahip çıkıyorsun; acımı deşiyorsun, habire tuz ekiyorsun yarama... El insaf!

Saymıyorum artık günleri, takvim yapraklarını kopardım, saatleri kırdım, yok saydım insanları... Çiçekleri kuruttum, bil iki gözüm bil vaziyetimi. Seni sildim yürek sayfamdan; git gidebilirsin bütün dünya senindir... Bir tek yüreğim senin değil.

Şimdi yağın gökyüzünden kahırdır sicim sicim, hüzündür anasını satayım, gözyaşlıdır sel sel... Bilme ne halde olduğumu, işkenceden beter uzun gecelerde boğulduğumu...Bu anlamsız ayrılık da neyin nesi? De bana, bu suskunluk neyin muhasebesi? Avaz avaz susuyorum işte, başımın içinde yokluk böceği... Umurunda mı bu eziyet, bu cefa? Her sözümün sonunda sanadır bu sitem okları.

Korkuyorum sevgili, yalnızlıktan, ansızın nefessiz kalmaktan. Yani sensiz, yani cansız kalmaktan. Bir balığı çıkartmışsın suda farz et! Yaşar mı bir daha? Bir çiçeği koparmışsın dalından, kokar mı bir daha? İşte o çiçek bana teşbih edildi. Hak verir misin birazcık da olsa bu yüreğe? Alışkın değilim yokluğuna, ne bekliyorsun artık? Bir ses, bir nefes... Yoksa yoksa içine düştüğüm kafes boğacak beni. Uzat ellerini artık, yoruldum. Al yalnızlığını başımdan. Uzat ellerini, kurtar beni dehlizlerden. Işığına,

varlığına ihtiyacım var desem de sen orada yalnızlığınla herdem ol, ben burada ateşimle yanayım yine. Sen orada gönlünü hoş eyle ben burada ömrümü boş eyleyeyim. Sen orada mesut ol ben burada harap olayım. Kime ne?

Sil baştan bir yaşam vaat edilse sana gözüm kırpmadan canımdan can veririm.

Bekle beni. Gözü karan geliyor. Sen gidersen beni de bu dünyaya mıhlamazlar ya! Desem de inanma artık. Ben bir kez öldüm. Hem de sende öldüm.

Saatini biliyorsun zaten.

Sebebini ve katledeni de...

Bundan öte bir şey yok. Artık kalem kırıldı, sayfalar bitti. Gözyaşları kurudu. Dikenleri çıkartıyorum canıma batan. Cam kırıklarını, sana ait olan gözyaşlarımı topluyorum.

Sana ait olan ne varsa siliyorum canımdan.

Tenimdeki izlerini, ruhumdaki hislerini... Bir bir, yaprak nasıl dökülürse öyle... Meyveler kurtlarını nasıl dökerse öyle... Tane tane... Yek yek...

Ne kadar da hüzün biriktirmişim görsen var ya... Bir yürekte bu kadar mı olur?

Ne kadar da gözyaşı saklamışım? Bir gözde bu kadar mı olur?

Sevin ey bi vefa!

Bu eser senin eserin!

Senin Ayasofya'n, senin Süleymaniye'n.

Acılarımın Mimar Sinan'ı oldun.

Daha nem olacaktın, katili oldun yüreğimin.

Yüreğimin İsrail'i oldun; bomba üstüne bomba, insafsızlık üstüne insafsızlık.

Ablukanı kırdım bugün. Üzül, kahret, mahvet...

Bir beyaz güvercin oldu yüreğim... Hafif ve özgür.

Hoşça kal seni seninle bırakıyorum. En büyük ceza bu olsa gerek dünya cehenneminde.

Herkes kendi narında yanarmış ve kendi cehennemini kurarmış.

Ben şimdi cennetimi inşa ediyorum.